

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Drogowo-Mostowego "[...]."

sp. z o.o. w G.

przeciwko [...]. Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. [...].

w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 26 kwietnia 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 kwietnia 2019 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się „do ustalenia daty, w której Świadectwo przejęcia na gruncie umowy o roboty budowlane sporządzonej w oparciu o Ogólne Warunki Kontraktu Budowlanego FIDIC zostaje wystawione”.

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Konieczne jest przy tym, aby przedstawione zagadnienie prawne odnosiło się do wykładni przepisów prawa (materialnego lub procesowego, por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2018 r., III CSK 12/18, nie publ., i z dnia 16 maja 2018 r., II CSK 15/18, nie publ., z dnia 29 marca 2019 r., V CSK 323/18, nie publ.). Przez rozstrzyganie tak ujmowanych zagadnień prawnych może być realizowany cel postępowania kasacyjnego w postaci ochrony

interesu publicznego przez dążenie do jednolitości wykładni prawa i jego rozwoju (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ.). W konsekwencji przedmiotem zagadnienia prawnego, którego wystąpienie w okolicznościach sprawy uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie mogą być wątpliwości faktyczne albo dotyczące aktu subsumpcji, oraz wątpliwości – nawet poważne i istotne – które dotyczą ustalenia treści lub interpretacji oświadczeń woli oraz umów zawartych przez strony, ważących na orzeczeniu objętym skargą kasacyjną. Analogicznie kategoria zagadnienia prawnego ujmowana jest na gruncie art. 390 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2018 r., III CZP 97/17, OSNC 2019, nr 1, poz. 12).

Ogólne warunki umów mają charakter nienormatywny, wobec czego nie stanowią przepisów prawa, a zarzut naruszenia przez sąd konkretnego postanowienia zawartego w takich warunkach nie jest zarzutem obrazy prawa materialnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 1999 r., II CKN 602/98, nie publ., z dnia 11 stycznia 2001 r., V CKN 183/00, i z dnia 23 lutego 2018 r., III CZP 97/17, OSNC 2019, nr 1, poz. 12, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2015 r., I CSK 479/14, nie publ.). Problem wykładni postanowień takich warunków nie może być zatem również źródłem istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2005 r., V CK 269/05, nie publ.).

Skarżąca skupiła się na wskazaniu na potrzebę dokonania wykładni umowy łączącej strony i mających do niej zastosowanie Ogólnych Warunków Kontraktu FIDIC. Jakkolwiek w uzasadnieniu przedstawionego zagadnienia incydentalnie odwoływała się do przepisów prawa, w tym art. 65 § 1 i 2 k.c., to jednak w rzeczywistości chodziło jej o wykładnię postanowień umownych i wskazanych Ogólnych Warunków. Oznacza to, że nie sformułowała zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1) k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i z art. 398²¹ k.p.c.

aj